

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. K., narozený X, trvale bytem X, nyní bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, IČ 00551023,
sídlem Na poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 16.2.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2022 č.j. MPSV-2022/223660-914 o příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 16.2.2023 doručenou téhož dne soudu prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2022 č.j. MPSV-2022/223660-914, jehož kopie byla připojena a kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **úřad práce** či **ÚP** event. **správní orgán I. stupně**), ze dne 2.11.2022, č.j. 171781/2022/PPA (dále též

prvoinstanční rozhodnutí či **rozhodnutí ÚP**), o zamítnutí žádosti o dávku příspěvek na živobytí podané pod č.j. 39259/2021/PPA dne 30.4.2021.

2. V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že od října 2020 se postupně začal nacházet v obtížné životní situaci, protože v době vyhlášení nouzového stavu v době pandemie covid-19 mu bylo nařízením vlády zakázáno podnikat, v důsledku toho neočekávaně přišel o zdroj příjmů. Po opakovaně prodělaném onemocnění způsobeném virem covid-19 dodnes dlouhodobě trpí tzv. postkovidovým syndromem a má vážné zdravotní problémy. Dne 30.4.2021 podal žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí (dále jen **žádost**), o které bylo rozhodnuto zamítavým rozhodnutím vydaným dne 2.11.2022, tj. až za 18 měsíců, tedy nebylo vydáno v zákonné lhůtě a z jeho strany nebyly průtahy zaviněny. Podané odvolání žalovaný dne 16.12.2022 (*správně 14.12.2022*) zamítl a rozhodnutí ÚP potvrdil s tím, že důvodem nepřiznání příspěvku na živobytí překvapivě najednou nebyl vysoký příjem žalobce, ale ničím nepodložené účelové tvrzení, že údajně nebyl osobou v hmotné nouzi, protože údajně neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. Rovněž nesouhlasil s odůvodněním ÚP, že *“celkové sociální majetkové poměry společně posuzovaných osob jsou takové, že mohou po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb” na základě zjištění, že žalobce “náklady na zajištění základních životních potřeb a nákladů na bydlení hradil ze zapůjčených financí”*. Dle názoru žalobce je výše citovaná argumentace žalovaného nesprávná, protože neodpovídá skutečnosti a nezakládá se na pravdě. Žalovaný při svém rozhodování zcela opomněl zohlednit skutečnost, že žalobci předtím bylo nejprve výslovně znemožněno věnovat se výdělečné činnosti a později potom, v posuzovaném období za účelem zjištění stavu hmotné nouze, žalobce byl kvůli jeho výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu dlouhodobě uznán práce neschopným. Také připomněl, že v případě příspěvku na živobytí jako dávky pomoci v hmotné nouzi se jedná o realizaci základního sociálního práva dle čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Otázkou, z jakých konkrétních důvodů žalobce jako žadatel o dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí nevykonával výdělečnou činnost, se správní orgány vůbec nezabývaly. Rovněž uvedl, že v souladu se zněním Metodického pokynu MPSV č. 2/2010 k upřesnění některých postupů orgánů pomoci v hmotné nouzi při aplikaci zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi by se zápůjčka, kterou obdrží osoba v hmotné nouzi, za započitatelný příjem správně považovat neměla. Ani z definice pojmu příjem zakotvené v § 9 zákona č. 111/2006 Sb. nelze seznat, že finanční zápůjčka by měla být považována za příjem. Pokud si příjemce dávek pomoci v hmotné nouzi zapůjčí finanční prostředky, nejedná se v takovém případě o příjem, který by bylo možné zohlednit při posouzení nároku a stanovení výše dávky, protože mu vzniká závazek poskytnutou zápůjčku vrátit. Vzniklé závazky nemohou zvyšovat příjmovou stránku posuzované osoby. Proto by zápůjčky správně neměly být započítávány jako příjmy, ale mělo by být na ně správním orgánem pomoci v hmotné nouzi nahlíženo jako na majetek, ze kterého byly hrazeny náklady na bydlení a zajišťovány základní životní potřeby posuzované osoby v mimořádné situaci v přechodném období bez příjmů. Žalobce se nacházel v obtížné sociální situaci a před podáním žádosti o poskytnutí pomoci ze strany státu objektivně učinil veškeré dostupné zákonné kroky k vyřešení situace hmotné nouze vlastními silami, v rozsahu, ve kterém to bylo po něm za daných okolností možné spravedlivě požadovat. Okolnost, že se zadlužil a v krajní nouzi použil zapůjčené finanční prostředky poskytnuté bankou na úhradu nezbytných životních nákladů v kritickém období, kdy se ocitl bez příjmů a nacházel se ve stavu hmotné nouze, nelze hodnotit tak, že se mu stav hmotné nouze podařilo překonat bez

pomoci dávek hmotné nouze, neboť vzniklé závazky vůči věřiteli mu nadále zůstaly. Proto se domnívá, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svém právu ve věci zákonného nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí a závěrem požadoval zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 16.12.2022 i předcházejícího rozhodnutí ze dne 2.11.2022 a nařídít Úřadu práce v Plzni dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí poskytnout, současně požadoval náhradu nákladů bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 14.12.2022 č.j. MPSV-2022/223660-914** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ÚP ze dne 2.11.2022, č. j. 171781/2022/PPA, o zamítnutí žádosti o dávku příspěvek na živobytí podané dne 30.4.2021.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že dne 30.4.2021 požádal žalobce o dávku příspěvek na živobytí, v níž uvedl, že společnou domácnost v pronajatém bytě na adrese X, sdílí s družkou L. F., narozenou X, ale k žádosti nedoložil žádné doklady, ty doložil postupně až na opakované výzvy. Po několika neúspěšných pokusech o provedení sociálního šetření v místě bylo dne 3.2.2022 provedeno šetření v místě a nebyly při něm zjištěny pochybnosti. Na základě všech výše uvedených skutečností správní orgán posoudil nárok na dávku a její výši. Žadateli o dávku byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což využil a dne 18.10.2022 se seznámil se spisovou dokumentací a byl sepsán protokol o ústním jednání. Dne 19.10.2022 žalobce zaslal správnímu orgánu vyjádření k obsahu spisu. Správní orgán dospěl k závěru, že celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob jsou takové, že mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Na základě výše uvedených skutečností bylo v dané věci rozhodnuto a předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 3.11.2022, který v zákonné lhůtě podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, kdy zejména namítal nedodržení zákonem stanovené lhůty na vydání rozhodnutí, neboť o žádosti bylo rozhodnuto za 18 měsíců. Rovněž uvedl, že náklady hradil ze zapůjčených financí z důvodu, že žádné úspory už neměl. Neměl ani žádný zdroj příjmů a jeho zdravotní stav se výrazně zhoršil a tak neumožňoval plnohodnotně pracovat a všechny půjčky poskytnuté bankou několik let předtím pravidelně splácel a snažil se je poctivě splácet až do poslední chvíle, přestal splácet, až když přišel o zdroj příjmů.

Žalovaný uvedl, které dokumenty žalobce po výzvách ÚP doložil (např. vyplněný formulář Informace o užívání bytu, platná nájemní smlouva výpis z bankovního účtu č. 577101113/0800 (majitelem žalobce) za měsíce 1, 2 a 3/2021, výpis z bankovního účtu č. 2601927433/2010 (majitelem L. F.) za měsíce 2 a 3/2021 a výpis z bankovního účtu č. 2301091646/2010 (majitelem BABICOM, spol. s r.o.) za měsíce 1 a 2/2021, prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech obou společně posuzovaných osob, kupní smlouva na byt v Částkově ulici ze dne 19.6.2019, odstoupení od této kupní smlouvy a předvolání k soudu ve věci žaloby na určení vlastnictví i kompletní smlouvy o úvěrech uzavřených s Českou spořitelnou a také její výzvy k úhradě dlužných částek z těchto úvěrů). Také bylo podotknuto, že správní orgán měl k dispozici informace a podklady žalobce, které byly doloženy v minulosti, kdy uplatňoval dávku v hmotné nouzi od roku 2017.

Dále bylo uvedeno, že po seznámení se spisovou dokumentací dne 18.10.2022 žalobce zaslal dne 19.10.2022 správnímu orgánu vyjádření k obsahu spisu, v němž uvedl, že v důsledku vyhlášeného nouzového stavu mu bylo zakázáno podnikat, a přišel tak o zdroj příjmů, má vážné zdravotní problémy a podvodným způsobem byl připraven o byt po rodičích a

nachází se tedy v opravdu obtížné situaci; veškeré své výdaje a výdaje jeho družky hradil pouze z finančních prostředků z poskytnutých půjček, které čerpal přede dnem 3.10.2020. Žalovaný dále uvedl, že podmínky nároku na příspěvek na živobytí upravuje zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**). Podle § 21 odst. 1 zákona nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob snížený o přiměřené náklady na bydlení nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob a dále dle § 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely posuzování stavu hmotné nouze příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu (tj. § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen **zákon o životním a existenčním minimu**). Osoba se nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. Dle ÚP celkové sociální a majetkové poměry žalobce jsou takové, že mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Jak vyplývá z doložené dokumentace a jak žalobce sám uvádí, náklady na zajištění základních životních potřeb a nákladů na bydlení hradil ze zapůjčených financí. Tyto půjčky však žádným způsobem nesplácel. Jelikož finance nebyly vráceny, zvyšovaly příjmovou stránku společně posuzovaných osob a umožňovaly hradit životní náklady. Z předchozích řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi dále vyplývá, že v době, kdy měl žalobce o dávku platné a aktivní živnostenské oprávnění a došlo k omezení podnikatelské činnosti v důsledku pandemie covid-19, neuplatnil nárok na kompenzační bonus, který v té době vláda vyplácela. Tímto jednáním se vlastním přičiněním připravil o možnost alespoň částečné náhrady ušlého zisku. Zároveň však žalobce uvedl, že ani před pandemií covid-19 nebyl výdělečně činný (nepracoval, ani nevykonával samostatnou výdělečnou činnost) a své náklady hradil z půjček a úspor po rodičích. V roce 2019 prodal byt po rodičích se záměrem obdržené finanční prostředky investovat do kryptoměny. Veškeré finance z prodeje použil na úhradu tzv. bankovní garance. Žalobce ale uvedl, že však byl podvodným způsobem o prostředky připraven a věc řeší oddělení hospodářské kriminality Policie ČR. Správní orgán má za to, že v tomto případě mohl žalobce o dávku zodpovědněji rozhodnout o využití obdržených finančních prostředků z prodeje bytu. V situaci, kdy nebyl výdělečně činný a neměl jiný příjem než půjčky a úspory po rodičích (neuvedl, v jaké částce) bylo na místě finance z prodeje využít zejména pro zajištění svých vlastních potřeb a případné zbylé finance využít k investování. Dle správního orgánu každý občan má právo rozhodnout o svých finančních prostředcích, za každé takové rozhodnutí je pak odpovědný sám.

Žalovaný souhlasil s námitkou žalobce, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, když z důvodu zastavení řízení o žádosti o příspěvek na živobytí probíhalo odvolací řízení a usnesení ÚP č. j. 46850/2021/PPA ze dne 25.5.2021, o zastavení řízení o přiznání příspěvku na živobytí zahájeného na základě žádosti č. j. 39259/2021/PPA, podané dne 30.4.2021, bylo odvolacím orgánem zrušeno a věc vrácena ÚP k novému projednání a po obdržení spisu ÚP vyzval žalobce k doplnění rozhodných skutečností. Dále bylo uvedeno, že ÚP činil v řízení úkony a průtahy v řízení byly způsobeny i žalobcem, ale vzhledem k tomu, že ve věci bylo již rozhodnuto a žalobce v průběhu řízení nenamítal nečinnost správního orgánu, nelze činit opatření proti nečinnosti.

Také bylo zdůrazněno, že zákon č. 111/2006 Sb., vychází z principu odpovědnosti osoby za své sociální postavení. Pro určení stavu hmotné nouze pro nárok na opakující se dávky se tedy mimo jiné zohledňuje, zda si osoba (společně posuzované osoby) nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním, a tím si zabezpečit zcela či částečně finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb a úhradu odůvodněných nákladů na bydlení. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu nebo v rámci služeb zaměstnanosti. Pokud osoba prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, není osobou v hmotné nouzi. Pro rozhodování je nutné, aby byly při podání žádosti o dávku ze strany žadatele (společně posuzovaných osob) sděleny orgánu pomoci v hmotné nouzi pravdivě veškeré potřebné informace a ze strany orgánu pomoci v hmotné nouzi je nutné, aby byly osobě žádající o dávku sděleny veškeré potřebné informace ke skutečnostem ovlivňujícím nárok na dávku, její výši a výplatu.

Závěrem žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

4. **Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 7.3.2023** v úvodu shrnul průběh správního řízení a dále mimo jiné připomněl, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje plnění ostatních podmínek v případě podání žádosti o opakující se dávku, je aktuální kalendářní měsíc. Žalobce v prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech uvedl, že má nemovitost sloužící k bydlení nebo k rekreaci v hodnotě 150.000 Kč (*jedná se o chatu na cizím pozemku*), movitý majetek nemá, hotovost přesahující 1.000 Kč a vklady na účtech nemá. V průběhu správního řízení byla doložena kopie kupní smlouvy ze dne 20.6.2019 o prodeji nemovitosti na adrese X, v částce 1.400.000 Kč, kopie smlouvy o revolvingovém úvěru České spořitelny ze dne 29.6.2017 na částku 50.000 Kč a kopie smlouvy o revolvingovém úvěru ze dne 29.9.2017 na částku 300.000 Kč. Žalobce v prohlášení uvedl, že peníze, které vkládal na bankovní účty v období leden, až březen 2021 za účelem uskutečňování pravidelných plateb pochází z poskytnutých půjček. Podle potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 24.11.2021 žalobce nebyl dle dostupných evidencí České správy sociálního zabezpečení (dále jen **ČSSZ**) registrován jako zaměstnanec, zaměstnavatel ani jako osoba samostatně výdělečně činná. Podle přehledu evidencí uchazeče byl v evidenci uchazečů o zaměstnání od 11.12.2013 do 1.11.2017 a od 3.10.2020 do 25.9.2022. Tvzení o dlouhodobé pracovní neschopnosti v rozhodném období nebylo doloženo. Ke dni posuzování nároku na příspěvek na živobytí celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob byly takové, že mohly i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Dne 3.2.2022 při sociálním šetření na adrese X, žalobce uvedl, že v současné době má ještě peníze z půjček (finanční závazky od České spořitelny, Home Credit a Monety Money Bank) a dlužná částka činí celkem 1.100.000 Kč. Dále bylo uvedeno, že žalobce nepatří do skupiny osob, u kterých se nezkoumá zvýšení příjmu vlastní prací, když nebyl ke dni posuzování nároku na příspěvek na živobytí osobou starší 68 let, poživitelem starobního důchodu, osobou invalidní ve třetím stupni, poživitelem příspěvku na péči ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), ani nebyl uznán za osobou dočasně práce neschopnou. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu nebo v rámci služeb zaměstnanosti.

Žalovaný souhlasil s odvolací námitkou, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí a podrobně popsal průběh správního řízení s konstatováním, že správní orgán prvního stupně činil v řízení úkony a průtahy v řízení byly způsobeny i žalobcem, který opakovaně žádal o prodloužení lhůty k předložení podkladů. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo již rozhodnuto a žalobce v průběhu řízení nenamítal nečinnost správního orgánu, žalovaný nemohl učinit opatření proti nečinnosti.

K žalobní námitce, že správními orgány nebyly zjišťovány důvody nevykonávání výdělečné činnosti (zvýšení příjmů vlastní prací) žalobce, žalovaný sdělil, že systém pomoci v hmotné nouzi vychází z principu, že každá osoba, která pracuje, se musí mít lépe než ta, která nepracuje, popřípadě se práci vyhýbá. Jedná se o vlastní aktivitu osoby zaměřenou na hledání a získání práce anebo na rozvíjení schopností a dovedností osob např. v rámci veřejně prospěšných prací či veřejné služby, přičemž bylo odkázáno na § 12 zákona č. 111/2006 Sb. V Metodickém pokynu MPSV č. 2/2010, na který žalobce odkazuje, je uvedeno, že pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi by se půjčka, kterou obdrží osoba v hmotné nouzi, za započitatelný příjem považovat neměla. Na půjčku lze nahlížet jako na majetek a záleží na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda k tomuto majetku bude přihlížet. ÚP k finančním prostředkům, které žalobce získal na základě několika smluv o půjčce, přihlédl jako k jeho majetku, což dostatečným způsobem odůvodnil. Závěrem žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno jej rušit, proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným** v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.12.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 7.3.2023 zcela odpovídají obsahu spisu. Podle založené doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.12.2022 doručeno žalobci dne 16.12.2022 prostřednictvím datové schránky.
6. **Žalobce v replice dne 22.4.2023** sdělil zdejšímu soudu, že nesouhlasí s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání. Dále vyjádřil přesvědčení, že v době podání žádosti zákonem stanovené podmínky splňoval a připomněl, že v té době byl příjemcem příspěvku na bydlení a to dle připojené kopie Oznámení Úřadu práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 8.9.2021 ode dne 1.2.2021 do 30.6.2021 ve výši 5.759 Kč měsíčně. Také uvedl, že peníze za prodaný byt v Plzni za částku 1.400.000 Kč ve skutečnosti neobdržel. Nesouhlasil s tím, že údajně nebylo doloženo potvrzení o dlouhodobé pracovní neschopnosti, ale současně potvrdil, že žádnou podporu v nezaměstnanosti ani žádnou nemocenskou nepobíral a nepřipojil ani doklad o tom, že by v době posuzování žádosti byl uznán za osobu dočasně práce neschopnou, stejně tak doklad o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na ÚP v Plzni. Závěrem požadoval zrušení rozhodnutí ze dne 14.12.2022 pro závažné vady předchozího správního řízení.
7. **Žalovaný dne 15.5.2023** ve vyjádření k replice žalobce mimo jiné zdůraznil, že v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán jednoznačně vymezil, co považoval za započitatelný příjem, též osvětlil, co a proč považoval za majetek a jak zhodnotil žalobcovu snahu nakládáním s tímto majetkem zlepšit svou sociální situaci, přičemž dospěl k názoru, že jeho příjmy a celková majetková a sociální situace přiznání dávky příspěvek na živobytí neopravňují. Pomoc v hmotné nouzi není primárně koncipována jako pomoc dlouhodobá či jako sanace důsledků špatného nebo neuváženého hospodaření osob se svým majetkem či např. hazardérstvím ve finanční oblasti investic. Jako taková slouží k řešení tíživé sociální

situace u těch osob, které si prokazatelně nemohou vlastním přičiněním zajistit živobytí alespoň v nejnižším přijatelném standardu a pomocí v hmotné nouzi stát nepřejímá blanketně odpovědnost za veškerá rozhodnutí a jednání dané osoby.

8. **V duplice dne 16.6.2023 žalobce** setrval na svém názoru, že vzhledem k okolnostem případu to byl právě on, kdo spadl do zmíněné kategorie osob, které se z nějakého, jimi nezaviněného, důvodu ocitly v tísnivé životní situaci. Nařízením vlády mu bylo v době vyhlášení nouzového stavu zakázáno podnikat, stal se obětí závažného trestného činu a kvůli výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu v důsledku opakovaně prodělaného onemocnění covid-19 s přetrvávajícími vážnými zdravotními potížemi byl dlouhodobě neschopen vykonávat pracovní činnost. Znovu zdůraznil, že v době, kdy neměl žádný zdroj příjmů, hradil veškeré náklady na svoje základní životní potřeby z poskytnutých půjček a poskytovatel půjček je vyžaduje vrátit.
9. **Dne 27.6.2023 žalovaný** uvedl k tvrzení žalobce v duplice, že nechce zlehčovat dopad situace, kdy žalobce tvrdí, že kvůli výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu v důsledku opakovaně prodělaného onemocnění covid-19 s přetrvávajícími vážnými zdravotními potížemi byl dlouhodobě neschopen vykonávat pracovní činnost, nicméně v projednávaném případě je prostým faktem, že tento stav neznemožnil žalobci další podnikání, jak tvrdí, neboť ani v době před vypuknutím pandemie podnikatelskou činnost neprovozoval, tedy nebyl výdělečně činný (nepracoval, ani nevykonával samostatnou výdělečnou činnost), své náklady hradil z půjček a úspor po rodičích; tedy se zadlužil již v době před propuknutím pandemie, samotná pandemie tak nebyla původcem nepříznivého stavu žalobce ze ztráty možnosti obživy. Žalobce též tvrdí, že byl podvodným způsobem připraven o byt po rodičích, kdy se údajně stal obětí závažného trestného činu. Nemovitost po rodičích na adrese X, prodal na základě kupní smlouvy ze dne 20.6.2019 za 1.400.000 Kč, tedy očividně hluboko pod tržní cenou (kterou sám uvádí ve výši 4.000.000 Kč). Jaké důvody žalobce vedly k takto nevýhodnému prodeji, žalovanému není známo. Obdržené finanční prostředky poté plánoval investovat do kryptoměn. Osud těchto prostředků však není žalovanému znám, žalobce jednou uvádí, že finance z prodeje použil na úhradu tzv. bankovní garance, posléze, že tyto prostředky nikdy neobdržel. Žalovaný má v tomto směru pouze povědomí o probíhajícím prošetřování těchto skutečností ze strany Policie ČR, detaily či závěry z tohoto šetření mu však nejsou známy. Žalobci navíc v současnosti již nebrání žádný objektivní důvod (alespoň žádný takový není žalovanému znám), pro který by nemohl obnovit výdělečnou činnost, jejíž výkon mu nastalá pandemie znemožnila, a tak splatit půjčené finanční prostředky, ale jaký byl původní účel, pro který si je půjčil, není žalovanému známo. ÚP jednoznačně posoudil sociální a ekonomickou situaci žalobce a dospěl k závěru, že se v jeho případě o osobu v hmotné nouzi z tohoto pohledu nejedná, přičemž dostatečně vymezil, jaké úvahy a důvody ho k tomuto závěru vedly. S tímto závěrem se posléze ztotožnil v napadeném rozhodnutí i žalovaný.
10. **Žalobce v podání ze dne 15.11.2023** doručeném soudu dne 16.11.2023 vyjádřil svůj názor v této věci na vyjádření žalovaného ze dne 27.6.2023, které mu bylo doručeno dne 21.7.2023. Namítal, že žalovaný žádným způsobem nezohledňuje skutečnost, že byl podvodem připraven o finanční prostředky, které si půjčil oproti zastavenému bytu, kdy pachatel trestného činu podvodu zneužil nepřehledné situace vzniklé v době celosvětové pandemie covid-19. Rovněž dle něho žalovaný účelově nepravdivě tvrdí, že žalobce v době před vypuknutím pandemie covid-19 podnikatelskou činnost neprovozoval, nevykonával samostatnou výdělečnou činnost ani nepracoval a přitom zcela ignoruje skutečnost, že

žalobci bylo v době pandemie zakázáno podnikat a navíc mu jeho zdravotní stav dlouho po opakovaně prodělaném onemocnění covid-19 neumožňoval pracovat plnohodnotně a vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, v důsledku čehož se dlouhodobě ocitl zcela bez příjmů. Závěrem vyjádřil pevné přesvědčení o tom, že v době podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi splňoval podmínky stanovené zákonem.

11. **U ústního jednání konaného dne 26.11.2023** žalobce setrval na podané žalobě a znovu zopakoval argumenty uvedené v žalobě i v jeho vyjádřeních v této věci. Zástupce žalovaného sdělil, že jejich stanovisko se nezměnilo. K dotazům pak žalobce mimo jiné uvedl, že v současné době jeho skutečné bydliště je v bytě po rodičích v Plzni, Částkové ulici č. 48, asi jeden rok pobírá starobní důchod, který v současné době činí 13.200,-Kč měsíčně. Asi do konce roku 1989 pracoval na akademii věd jako jaderný fyzik, pak působil v zahraničí, v evidenci na úřadě práce byl od roku 2013-2017, to se staral o otce, který zemřel v roce 2017, pak se to finančnictví teprve učil. Také sdělil, že neměl žádné živnostenské oprávnění na podnikání, měl v úmyslu podnikat na finančních trzích, ale získat pro to oprávnění bylo velmi složité a nepodařilo se mu jej získat, i když absolvoval různé kurzy, a po jejich skončení obdržel certifikát, ale živnostenský úřad toto neuznával. Obchodoval na tzv. DEMO účtech, kde měl k dispozici jakési virtuální finanční prostředky, které vlastně fungovaly naprosto stejně jako reálný účet, takže si osvojil nějaké dovednosti, které byly nezbytné k tomu, aby mohl tu činnost provozovat, které se hodlal v budoucnu věnovat. Otevřel si obchodní účet, podařilo se mu nějaké finanční prostředky vydělat, ale mezitím došlo k zákazu, který byl vydán ČNB a byl podepsaný, a pak ještě vyšlo nějaké nařízení vlády, kde byl podepsaný p. Babiš a p. Vondráček, a ten jeho obchodní účet byl zrušen, k těm penězům se vůbec nemohl dostat; to je také předmětem trestního řízení. Takže prakticky ty peníze neměl k dispozici, ty prostě někdo někam odvedl. Rovněž žalobce uvedl, že si chtěl půjčit finanční prostředky, které by použil na obchodování oproti zástavě bytu po rodičích, ale byl podveden zprostředkovatelem, takže nakonec podepsal kupní smlouvu na byt s tím, že si ho do roka koupí zpátky, ale peníze mu navíc nedodal včas. Mezitím se prostě pohnul trh a on už ty peníze vlastně nepotřeboval, ale on mu je nezaplatil doteď, takže to skončilo u soudu, kdy podal žalobu na určení vlastnictví bytu s tím, že byt nebyl zaplacený a on od kupní smlouvy ustoupil (rozsudek ještě nebyl vydán). Ohledně bankovních úvěrů, které si vzal kolem roku 2017, žalobce uvedl, že těch 50.000,-Kč u České spořitelny byly peníze na klik (*smlouva o revolvingovém úvěru ze dne 29.6.2017*), to byl takový jako kontokorent, že mohl jít do mínusu s tím, že to do určité doby vrátí; počítal s tím, že to vrátí, ale bohužel se to celé zadrhlo, což se nepovedlo a dluží to tam doteď, stejné je to i s půjčkou 269.000,-Kč (*smlouva o revolvingovém úvěru ze dne 29.9.2017 na částku 300.000,-Kč*); chtěl nakoupit Bitcoin, ale ono to mezitím vylítlo a pak už to nemělo smysl. Také žalobce uvedl, že podával opakovaně žádosti o příspěvek v hmotné nouzi a pokaždé se snažil požadované dokumenty posílat na výzvu úřadu práce, pokud je nepřiložil přímo při podání žádosti. A pak se případně na výzvu úřadu práce dostavoval v úředních hodinách, pokaždé odcházel s tím, že se ptal, jestli podklady, které dodal, byly dostačující. Na to mu bylo řečeno, že nic dalšího k tomu, aby mohlo být ve věci rozhodnuto, úřad práce nepotřebuje, s tím odcházel a byl přesvědčený, že je vše v pořádku. Potom k překvapení zjistil, že tam chybí zase nějaké podklady, o kterých vůbec nebyla řeč. Stejně tak, když posílal požadované dokumenty prostřednictvím datové schránky jako přílohy, tak tyto přílohy údajně úřad práce neobdržel, pro něho z nepochopitelných důvodů. Jemu potom tvrdili, že to zahltilo tiskárnu, když posílal třeba 100 příloh, že to tisková fronta tiskárny nebyla schopna přijmout, takže to vyhodnotili tak, že ty podklady nedodal (jedna pracovnice

z úřadu práce mu řekla, že ta tiskárna není dostatečně rychlá, aby byla schopná ten větší objem zpracovat). Žalobce soudu předložil dvě kopie potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání vydané dne 13.5.2021 (*dočasná neschopnost od 12.5.2021, vydáno MUDr. M. R., praktickou lékařkou, X – není uvedeno datum ukončení dočasné pracovní neschopnosti*) a dne 2.3.2022 (*dočasná neschopnost od 2.3.2022, vydáno praktickým lékařem pro dospělé Moje Ambulance, a.s., Lochotínská 18, 301 00 Plzeň – ani zde není uveden konec dočasné neschopnosti*), avšak na žádném z nich nebyla uvedena doba ukončení dočasné pracovní neschopnosti.

Závěrem žalobce uvedl, že se dostal do dluhů, žil z půjčených peněz a žádné jiné prostředky neměl a i když podával opakovaně žádosti o příspěvek v hmotné nouzi, konečný efekt je ten, že do dnešního dne nedostal nic, kromě příspěvku na bydlení. Zástupce žalovaného závěrem uvedl, že správní orgány nevybočily z meze správního uvážení ohledně sociálně-ekonomických poměrů žalobce a žalobci se nepodařilo prokázat, že by napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, trpělo vadou, pro kterou by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit, proto navrhl, aby soud žalobu zamítl, náhrada nákladů řízení jim nepřisluší.

12. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
13. Podle **§ 2 odst. 1 zákona** pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu.
14. Podle **§ 2 odst. 2 písm. a, b) zákona** osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob
 - a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24) nebo
 - b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených (dále jen „odůvodněné náklady na bydlení“), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.
15. Podle **§ 9 odst. 1 písm. a) zákona** se za příjem považuje 70 % příjmu ze závislé činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů, a to po odpočtu daně z příjmů fyzických osob a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění.
16. Dle **§ 10 odst. 2 zákona** je rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci.

17. Podle § 12 odst. 1 písm. a)-c) a 2 písm. a)-c) zákona (1) jako možnost zvýšení příjmu vlastní prací se posuzuje
- a) započítí výdělečné činnosti u osoby nepracující,
 - b) zvýšení rozsahu a intenzity výdělečné činnosti,
 - c) možnosti vykonávat lépe placenou výdělečnou činnost.
- (2) Za projevenou snahu o zvýšení příjmu vlastní prací se považuje
- a) prokázaná vlastní snaha o zvýšení příjmu z výdělečné činnosti ve smyslu odstavce 1, zejména aktivní součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce ve spojitosti s evidencí uchazečů o zaměstnání, využitím služeb agentur práce, inzerce, nabídek výdělečné činnosti prostřednictvím internetu a korespondence se zaměstnavateli,
 - b) výkon veřejně prospěšných prací nebo krátkodobého zaměstnání zprostředkovaného krajskou pobočkou Úřadu práce,
 - c) výkon veřejné služby (§ 18a), je-li tato služba vykonávána alespoň v rozsahu 20 hodin měsíčně, a to pouze po dobu, kdy osoba nadále splňuje podmínku uvedenou v písmenu a).
18. Dle § 21 odst. 1 zákona, nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob snížený o přiměřené náklady na bydlení nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
19. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených, avšak z níže uvedených důvodů soud podanou žalobu neshledal důvodnou. Nad rámec soud podotýká, že příspěvek na bydlení, který byl žalobci přiznán, se posuzuje dle jiného právního předpisu a to zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.
20. Dle názoru soudu žalobce v této věci neprokázal, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2022 je nesprávné z toho důvodu, že správní orgány, tj. ÚP a žalovaný, nesprávně posoudily jeho celkovou životní situaci. Soud konstatuje, že sám žalobce uvedl, že v předmětné době, kdy v této věci podal další žádost o příspěvek na živobytí (*na předmětné žádosti ze dne 30.4.2021 není uveden žádný odkaz na předchozí žádosti žalobce o příspěvek na živobytí a na konci žádosti je seznam požadovaných dokladů, které mají být k žádosti připojeny, avšak žádný připojen nebyl*), byl v evidenci uchazečů o zaměstnání u úřadu práce nejprve od prosince 2013 do listopadu 2017 a potom v roce 2020-2022. Dle žalovaného byl žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání od 11.12.2013 do 1.11.2017 a od 3.10.2020 do 25.9.2022. Předtím žalobce do konce roku 1989 pracoval v Akademii věd jako jaderný fyzik, poté působil v zahraničí, následně pečoval o otce, který v roce 2017 zemřel, a dále měl v úmyslu působit na finančních trzích, ale nebyl veden jako osoba samostatně výdělečně činná, nebyl ani zaměstnán. Z těchto důvodů nelze konstatovat, že by pandemie covid-19 měla vliv na podnikatelskou činnost žalobce, jelikož žádnou oficiálně nevykonával a jeho úmysl podnikat na finančních trzích za ni nelze považovat, jelikož na takové podnikání neměl žádné živnostenské oprávnění. Záleželo toliko na žalobci, pro jaký způsob obživy se rozhodl a čas ukázal, že jeho rozhodnutí v tomto směru nebylo správné. Do předmětné situace, kdy neměl žádný příjem z výdělečné ani živnostenské činnosti a své potřeby zajišťoval z finančních prostředků, které si půjčil ještě před epidemií covid-19, se dostal pouze na základě svých vlastních rozhodnutí. Odpovědnost za svá rozhodnutí nese žalobce sám bez ohledu na to, zda byl event. jinými osobami podveden (*viz ručení bytem za půjčku/prodej bytu či údajná nemožnost dostat se k finančním prostředkům na obchodním účtu*), jelikož je dospělou svéprávnou osobou. Za takové situace ale žalobce nemůže očekávat, že splní zákonné podmínky pro to, aby byl posouzen jako osoba v hmotné nouzi, které budou přiznány dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí, byť o tuto dávku žádal opakovaně,

jak uvedl, protože do svízelné finanční situace se dostal pouze na základě svých rozhodnutí. Žalovaný, ani ÚP, totiž nemůže zohledňovat skutečnost, že žalobce byl dle svého přesvědčení podvodem připraven o finanční prostředky, neboť to mu platná právní úprava neumožňuje. Rovněž správní orgány postupovaly v souladu s Metodickým pokynem č. 2/2010 (*k upřesnění některých postupů orgánů pomoci v hmotné nouzi při aplikaci zákona č. 111/2006 Sb.*), jak je zřejmé z odůvodnění jejich rozhodnutí.

21. Soud se s ohledem na všechny výše uvedené rozhodné skutečnosti plně ztotožnil s názorem správních orgánů vyjádřeným v rozhodnutí ÚP i žalovaného, který byl obsáhle popsán zejména v rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2022, na něhož soud pro stručnost odkazuje, jelikož je dosti podrobně popsán výše a rovněž je znám všem účastníkům tohoto řízení. Bylo by neúčelné znovu opakovat, že celou situaci si svým jednáním způsobil toliko sám žalobce, jelikož jeho rozhodnutí nebyla správná a poškodila jej, i když on sám je přesvědčen o tom, že v době podání žádosti o dávku hmotné nouze v této věci, splňoval zákonné podmínky pro přiznání požadovaného příspěvku na živobytí. Žalobce neprokázal splnění podmínek stanovených v § 2 odst. 2 písm. b) ani v § 12 odst. 1 a 2 zákona výše citovaných, totiž, že jeho příjem nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených, a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. V řízení před správními orgány ani před soudem žalobce neprokázal, že si nemůže zvýšit svůj příjem z důvodů, jak jsou uvedeny výše dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona, stejně tak neprokázal, že by projevil snahu o zvýšení příjmu (§ 12 zákona). Žalobce sice při jednání soudu dne 16.11.2023 předložil kopie „Potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu“ dle nich byl v dočasné pracovní neschopnosti od 13.5.2021 a od 2.3.2022, ale ani na jednom potvrzení nebylo uvedeno, do kterého data tato neschopnost trvala, přičemž žádost o dávku byla podána dne 30.4.2021. Své tvrzení o tom, že byl kvůli jeho výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu dlouhodobě uznán práce neschopným, žalobce neprokázal ani předloženými potvrzeními o dočasné pracovní neschopnosti, ani jiným způsobem. Stejně tak žalobce v rozhodné době nebyl osobou, která by byla ve věku, kvůli němuž by nemohla pracovat, byť na zkrácený úvazek.
22. Rovněž se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobce nebyl výdělečně činný (*nepracoval, ani nevykonával samostatnou výdělečnou činnost*), tudíž byl bez příjmu a své náklady hradil z půjček a úspor po rodičích, přičemž se zadlužil již v době před propuknutím pandemie covid-19, samotná pandemie tak nebyla původcem nepříznivého stavu žalobce kvůli ztrátě možnosti obživy, když bankovní úvěry si vzal v roce 2017. Žalobce na podporu svých tvrzení nepředložil žádné důkazy ani ve správním řízení, ani v řízení soudním, a ještě uvedl, že půjčky nesplácel, proto dluží celkem 1.100.000 Kč, i když původním záměrem bylo si skutečně půjčit na podnikání, ale vyšplhalo se to na tu částku kvůli úrokům, úrokům z prodlení a exekuci, tak to prostě narostlo dvakrát tolik. Také žalobce uvedl, že se nacházel v obtížné sociální situaci a před podáním žádosti o poskytnutí pomoci ze strany státu objektivně učinil veškeré dostupné zákonné kroky k vyřešení situace hmotné nouze vlastními silami, v rozsahu, ve kterém to bylo po něm za daných okolností možné spravedlivě požadovat, ale vůbec tyto kroky nijak nespecifikoval. Přitom důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž on musí předložit důkazy na podporu svých tvrzení, což se v této věci nestalo. Žalobce pouze tvrdil, že např. kvůli výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu byl dlouhodobě uznán práce neschopným, ale žádné relevantní důkazy o tom nepředložil. Lze jen podotknout, že svými rozhodnutími vršil žalobce chybu za chybou a tím se dostal

do situace pro něho nepříznivé. Soud proto neshledal, že by rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svém právu ve věci zákonného nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Příspěvek na živobytí slouží k řešení tíživé sociální situace u těch osob, které si prokazatelně nemohou vlastním přičiněním zajistit živobytí alespoň v nejnižším přijatelném standardu a zejména pomocí v hmotné nouzi stát nepřejímá blanketně odpovědnost za veškerá rozhodnutí a jednání dané osoby. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu či v rámci služeb zaměstnanosti. Pokud osoba prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, není osobou v hmotné nouzi. Tyto podmínky však žalobce nesplňoval, což vyplývá ze shora uvedeného.

23. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti v projednávané věci se soud zcela ztotožnil s postupem žalovaného, který zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP o zamítnutí žádosti o dávku příspěvek na živobytí ze dne 2.11.2022. Neznamená totiž, že je nesprávné či dokonce nezákonné rozhodnutí správního orgánu, není-li v souladu s požadavkem žalobce, přičemž důkazní břemeno spočívá na žalobci. Žalobce však v této věci dle názoru soudu neprokázal pochybení ze strany správních orgánů. Za situace, kdy soud neuznal žádnou z žalobních námitek důvodnou, přičemž délka řízení neměla na zákonnost a správnost rozhodnutí vliv, a postup správních orgánů rovněž shledal v souladu s platnou právní úpravou, zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s.ř.s. ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče. S ohledem na uvedené, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a v § 104 s.ř.s. je uvedena nepřipustnost kasační stížnosti.

Plzeň 16. listopadu 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně